

ἐν Γαλλίᾳ παράσασιν αὐτοῦ. Ὅπως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἴδωσιν ὅποιαν κρίσιν ὁ ἀμερικανικὸς τύπος ἐξέφρασε περὶ τῆς κατὰ τῆς ἀμερικανικῆς δημοκρατίας σατύρας ταύτης παραθέτομεν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Κήρυκος (Herald) τῆς νέας Ὑόρκης, ἐν ᾧ κριτικώτατα καὶ εἰλικρινέστατα αὕτη χαρακτηρίζεται. «Ὁ On- cle Sam λέγει ἡ ἐφημερίς αὕτη, ἐπιγράφεται κωμωδία πράγματι ὁμως εἶναι δράμα. Ἐν τῷ δραματικῷ τούτῳ ἔργῳ οὐδεμία τῶν κυριῶν ἐστὶν ἀληθῆς ἀμερικανὶς, οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἀληθῆς Gentleman. Ἡ δέσις εἶναι χαλαρά, ἐκάστη δὲ πράξις εἶναι αὐτοτελὴς γελαστικὴ κωμωδία. Τὸ ἔργον τοῦ κυρίου Sardou ἐστὶ πικρὰ σάτυρα, δικαία ἐν μέρει, πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ περιγραφόμενων εἰσὶ πράγματι δημοκρατικά. Ἡ σάτυρα αὕτη φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐστὶν ὑπερβολικὴ ἀπεικόνισις γεγονότων, ὧν ἡ βάσις ἔχεται τινος ἀληθείας καὶ δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ παραγνωρίσωμεν τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα σπέρματα τῆς ἀληθείας, οὐδὲ νὰ ἐξαναστῶμεν κατὰ τῶν διδασμάτων, ἅτινα ἐκφέρει. Σ' On- cle Sam εἶναι ἀληθῶς ἔργον, ὅποιον ἡδύνατο νὰ γράψῃ νοήμων ξένος, γνωρίζων μόνον τὴν Ἀμερικὴν ἐκ τῶν βιβλίων, τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν.»

* Ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Gymnase παρ-εστάθη νέα τις κωμωδία εἰς τέσσαρας πράξεις, Antrea, τοῦ Victorien Sardou. Ἡ κωμωδία αὕτη, ὡς γράφουσιν αἱ πα-ρισσιαναὶ ἐφημερίδες, μικρὰν ἔχει ἀξίαν, καίτοι πολλαὶ αὐτῆς σκηναὶ εἰσὶ μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ εὐφυΐας γεγραμ-μέναι.

* * ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ.—Νέος ὑπο-βρύχιος τηλεγραφικὸς κάλως θέλει ἐνώ-σει περὶ τὸ τέλος τοῦ παρόντος ἔτους τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ σύρμα θὰ ἄρχεται ἐξ Ἰρλανδίας θὰ πε-ρατοῦται δὲ εἰς Νέαν Ὑόρκην, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ εἰς οὐδένα ἄλλον σταθμόν. Ἐκ τούτου τὰ τηλεγραφικὰ τέλη θέλου-σιν ἐλαττωθῇ ἐπαισθητῶς.

* Ἐτοιμάζεται ἐν Γερμανίᾳ ἐπιστη-

μονικὴ ἀποστολὴ πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν ἀγνώστων χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ γεω-γραφικὴ ἐταιρία τοῦ Βερολίνου ἀπηύ-θυνεν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς λοιπὰς τῆς Γερμανίας γεωγραφικὰς ἐταιρίας, δι' ἧς προσκαλεῖ αὐτὰς νὰ ἐκλέξωσι πρὸς τοῦτο ἐπιτροπὴν συνισταμένην ἐκ τῶν προέδρων πασῶν τῶν ἐταιριῶν, ἐκ δύο μελῶν ἐκάστης, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀν-δρῶν οἵτινες κριθῶσιν ἀναγκαῖοι νὰ προστεθῶσιν εἰς τούτους. Πιστεύεται ὅτι διὰ τῆς ἀποστολῆς ταύτης θὰ διευ-κρινισθῶσι πλέον καθ' ὁλοκληρίαν τὰ κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

* Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ φυ-σιολογικοῦ Louis Figuier τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τοῦ Année scientifique et indu- strielle. Τὸ σπουδαιότατον τοῦτο σύγ-γραμμα, συγκεῖμενον ἐκ σελίδων 600 περίπου, διαλαμβάνει περὶ πασῶν τῶν εἰς πάντα τῆς ἐπιστήμης κλάδων γενο-μένων κατὰ τὸ 1872 ἐφευρέσεων, ἀνα-καλύψεων καὶ προόδων.

* Ἐν Ἰταλίᾳ συλλέγονται ἔρανοι πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου πρὸς τιμὴν τοῦ Τι-τιανοῦ. Τὸ μνημεῖον ἀποπερατωθήσεται τῷ 1877, ὅτε τετρακόσια συμπληροῦν-ται ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ περι-κλεοῦς ζωγράφου.

ΔΙΚΑΙΑ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Ἡ κατὰ τῆς Αὐστρείας ἐκστρατεία, τῷ 1809, ἡ τόσον ἐνδοξος διὰ τὴν Γαλ-λίαν, εἶχε τελειώσει πρότινων ἑβδομά-δων, ὅτε ἔμπορός τις Οὐγγρος ὅστις εἶ-χεν ἀναγκασθεῖ νὰ περιμένη ἐν Βιέννῃ τὸ τέλος τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἐξεκίνησεν ἵνα ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀνεχώρησε δὲ οὐχὶ ἄνευ δισταγμοῦ διό-τι ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ μεγάλην ποσότητα χρημάτων καὶ δὲν ἠγνόει κατὰ πόσον αἱ τοῦ πολέμου ἀνωμαλῖαι εἰσὶν εὐνοϊ-καὶ εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ληστάς. Ἐν τούτοις βασιζόμενος εἰς τὴν φρό-νησίν του καὶ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὴν ταχύ-τητα τοῦ ἵππου του, ἤσθάνθη μετ' ὀλί-

Ἄλλ' εἶνε, εἶνε δυνατόν νά ψάλλῃ τις τὸν πόνον;
Εἶνε τοῦ πόνου ἡ φωνὴ μονότονος, τραχεῖα·
Εἶναι τῆς λύπης τ' ἄσματα πικρά ἀπελπισία·
—Ἡ λύπη εἶναι γόνιμος εἰς λύπας ἄλλας μόνον.—

Ἀλλὰ θά ψάλλω.—λέγουσιν ὅτι στιγμῶν γαλήνη
μετὰ τὴν ἐπιθάνατον, φρικώδη ἀγωνίαν
Ἐπέρχεται προμήνυμα θανάτου· παροιμίαν
στιγμὴν κ' ἐγὼ αἰσθάνομαι. Ἐν ᾧ μ' ἔστι τὴν μη-
[κύνῃ.

II

Τίς εἶδε, τίς ἐγνώρισε, τίς ἤκουσε λαλοῦσαν
τὴν κόρην, ἥτις μ' ἤρπασεν ἐλπίδας καὶ χαράν;
μὲ λάμψιν εἰς τὸ βλέμμα της συγκίνησιν δηλοῦσαν
πρὸ τοῦ κυμβάλου της κἀνεί; τὴν εἶδε μελωδοῦσαν
μὲ ἄλγος ἐπὶ τῆς μορφῆς, μὲ παρειὰν ὠχρὰν;

Τὴν εἶδε τίς προσκλίνουσαν ἐπὶ τοῦ λαμαρτίνου,
τὰ ὄμματα της ἄστακτον τὸ δάκρυ νά πληροῖ,
καὶ νά ἐκφεύγουν στεναγμοὶ τοῦ στήθους της ἐκεί-
[νου,

καὶ μετὰ μειδιάματος κατόπιν ἐπωδύνου
τοῦ ψάλτου τ' ἄσματ' ἀσθενῆ αὐτὴ νά θεωρῇ;

Τίνα ποτὲ περιαλγῶς ἠτένισεν ἐκείνη,
ὅταν τὸ θέατρον κοσμήῃ ἡ μάγος τῆς μορφῆς;
Ἐνῷ ἤχει τῆς μουσικῆς ἡ ἐμμελής ὁδύνη
τίς εἶδε πῶς τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν παλάμην κλίνει
καὶ τεθλιμμένη φαίνεται ἐρώτων ἀδελφῇ;

Θεὲ μου, τὴν ἠγάπησα! αὐτὴ, ἡ ἐμπνευσίς μου,
εἰς ταύτην πᾶσαν σκέψιν μου κρυφὴν ἀφιερώ.
Ἡ ποίησις, ἡ τ' οὐρανοῦ αὐτὴ ἀνάμνησις μου
τῆς ἐξορίστου κ' εἰς τὴν γῆν ἀπάτριδος ψυχῆς μου
τὸν πόνον δὲν ἐκοίμισεν, ἀφ' ἧς θερμῶς ἐρῶ.

III

Ἦ ποίησις νικήτρια, τὰ πάντα κατακτῶσα,
χωρὶς νά σέρῃς λάφυρα τῆς νίκης καὶ δεσμώτας,
ποῦ εἶνε αἱ ἐλπίδες μου, τὰ ὄνειρα τὰ τόσα,
τί ἔγιν' ἡ νεότης μου πρὸς πάντα μειδιῶσα,
ποῦ πλέον τὰς ἐμπνεύσεις μου ν' ἀναζητῶ τὰς
[πρώτας;

Ἦ ποίησις, τί μ' ἔμεινε; Δός μοι ἐλπίδα μίαν·
Τὸ βλέμμα μου εἶνε θολόν, στυγνὴν τὴν σκέψιν
[ἔχω.

Εἰς σὲ τὴν ἀπειρόκακον παρέδωκα καρδίαν,
τὴν παιδικὴν μου μετὰ σοῦ διηλθον ἡλικίαν,
Ὅδῃ γησὼν με! ἀγνοῶ, ἐὰν προδῶ, ποῦ τρέχω.

Ἀπεγνωκῶς τὸν ἥλιον συχνάκις ἀτενίζω
νομίζων ἀνὰ πᾶν λεπτόν ὅτι πορθῆλθεν ὦρα.
Πρὸς τί πλέον νά παρέρχηται ὁ χρόνος; Δὲν γνω-
[ρίζω.

φρικώδεις νύκτας παρ' αὐτοῦ, μόνον αὐτὸ ἐλπίζω
κ' ἡμέρας πλέον θλιβεράς.—Ἴδού τοῦ χρόνου δῶρα!

Ἦ ποίησις, πῶς ἤθελα νά φθάσῃ πρὸς ἐκείνην
τὸ ὄνομά μου ἐνδοξόν, κλείζον τὸν αἰῶνα.
Τὴν δόξαν, τὴν περικαλλῆ, ἀγέρωχον ὁδύνην
δὲν τὴν ποθῶ, ἀλλ' ἀγαπῶ! καὶ τὴν κυπαρσσίην,
ἀλλ' ἀσφαλῆ θ' ἀντήλλασσα σκιὰν μὲ δάφνης κλῶνα.

III

Ἐρῶ καὶ εἴθε θάνατος ὁ ἔρως μου νά ᾔτο
νά με κρατῇ αἰώνιος, νά πάσχω ἔσσει.
Ἐρῶ. κ' εἰς τὸ παράτολμον εὐχῆς τοιαύτης φρίττω
καὶ ὁμῶς πάλιν ἤθελα, Θεέ, νά μ' ἀφηρείτο,
Ἐὰν ὁ ἔρως μου χαθῇ, ἡ ἄχρηστος ζωή.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Εἰς τὴν προτομὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σοῦτσοῦ

(Ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Ὀλυμπίων.)

~~~~~

Δὲν σ' ἐμάραναν τὰ ξένα, οὐδὲ σ' ἔφθειρεν ὁ χρόνος,
Κ' ἔρχεσαι, Τυρταῖε, πάλιν μὲ τὴν λύραν τοῦ
[ἀγῶνος.

Εἰς τὴν θέαν σου πυρέσσει καὶ σαλεύεται ἡ γῆ,
Καὶ θαρρύνει, ὁ Μάρκος πάλιν πῶς τὸν Σκόδραν
[κυνηγεῖ.

Σὲ προσπαντῶμεν ὅλοι μ' ὀφθαλμοὺς δακρυβρε-
[γμένους...

Τὰ Ὀλύμπιά μας ἔλα, ψάλε, Πίνδαρε τοῦ Γέ-
[νους,

Κ' εἰς τὸ ἄσμα σου εἰς κόσμος ἂν ὡς πρὶν δὲν ἐ-
[γερεθῇ,

Θὰ βλαστήσῃ κἀνὲν ῥέδον κ' ἔνα δάκρυ θά χυθῇ.

Γ. Π.

Τῇ Δεσποινίδι Μ. Φ. ***

~~~~~

Πανηγυρίζ' εἰς τὴν Ἐδέμ ἀγγέλων συνοδεία,
Κ' εἰς λύραν κρούουν ἀργυρᾶν ἔν ὄνομα «Μαρία!»
Πανηγυρίζει καὶ ἡ γῆ, κ' ἡ φύσις ὅλη ψάλλει
Τὸ εὖοσμόν σου ὄνομα, τὰ εὖοσμά σου κάλλει.
Ἦ! δέξαι μὲ μειδιάμα γλυκὺ ὡς ἡ ψυχὴ σου
Τὰ ἄνθη ταῦτα τῆς χρυσῆς, ὦ Κόρη τελετῆς σου.
Κ' εἰς νέαν εἴθε τελετὴν ν' ἀναφανῇς, Μαρία,
Ἦρα! ὡς οἱ ἄγγελοι, ἀγνή ὡς Παναγία.

Γ. Π.

~~~~~